

MUŽI SE BOJÍ "OKOVÁNÍ"

Pondělí, 31 srpen 2020

Dobrý den, je mi 36 let. Můj partner je o rok mladší - a jsme spolu 5 let, žijeme spolu. Máme se rádi, těmto se nehádáme. Jsme oba sportovní a pracovní poměry dost vytížení. Donedávna mě práce i sport naplňovaly natolik, jsem nepociťovala chuť zakládat rodinu, ale před rokem se vše změnilo a já od té doby fakt jen žiji na zájmovém prsteně.

Můj partner je však dobrodruh. Aktivně se věnuje adrenalinovému sportu, a i když to není prioritou, tak já jsem opravdu racionálnější s tím, že pro něj nejsem prioritou. On je hlavně tím sportem. Nepotřebuju vyznání - laskavý ani velké gesta. Jsem silná, sebevědomá - ale touha po rodině mě stále více zaujímá - sužovat mě dle toho.

Před pár měsíci jsem to nevydržela a partnerovi sdělila, že velmi toužím po svatbě. A že se kvůli jeho nezájmu velmi trápím. On mi na to řekl, že si myslí, že je možná dříve i bez svatby, ale mě rád potěší, jen žiji na vhodnou podmínku - žiji dosti o ruku. No jo, jenže nás - a to má je opět absolutně tabu.

Nemluvme ani o svatbě, ani o dětech! A mně už opravdu není dvacet. Už z toho málem, trápím se každých 5 dní. Především - za tu dobu, co jsme spolu, bylo kvantum. Všechno, narozeniny, Vánoce, dovolené!

Nedávno jsem se ho opět zeptala, zda se mnou po pár letech na celém životě, protože můj život má smysl mi - káži, že je něco špatného. On mě ujistil, že se mnou po pár letech, tak že opět žiji! Už jsem si sama určila nějaký deadline, dokdy to hodlám vydržet, ale co potom?

To se s ním má rozejít, předtím si jinak rozumíme? V mém věku už si třeba kdo bude hledat nového partnera, který je svobodný a bezdětný. Muži o mě zatím stále mají zájem, ale většinou to opravdu není perspektivní.

Víte, já jsem celkem hrdě - lovkyně! - nerada se doprošuju. Ale mám obavu, abych si nějakým taktickým demonstrativním sbalením kufříku nezískala život!

Předem velice děkuji za vaše názory.

ANITA